

Παναγιώτης Μαυροειδής

Έχουν καταστήσει πλέον κλισέ φράσεις από μεριάς ΚΚΕ, όπως οι παρακάτω:

«Με μνημόνιο ή χωρίς μνημόνιο οι πολυεθνικοί όμιλοι είναι ακλόνητοι» (εκδοχή 2010-2012).

«Είτε με ΝΑΙ είτε με ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, το τρίτο μνημόνιο θα έρθει» (εκδοχή 2015)

«Είτε με τρίτο μνημόνιο, είτε με έξοδο από την ευρωζώνη, την κρίση θα την πληρώσει ο λαός»

«Είτε με διαγραφή του χρέους, είτε όχι, χωρίς λαϊκή εξουσία, η κατάσταση δε θα αλλάξει»

Συνεπώς,

«ματαιότητας ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότητας».

Οι αλήθειες της τυπικής στατικής λογικής του ΚΚΕ είναι τόσο ακλόνητες και γενικές που χάνοντας οποιοδήποτε κινητοποιό χαρακτήρα, κατανοούν αδρανείς και άχρηστες.

Ας συμφωνήσουμε όμως μεθοδολογικά ότι το ΚΚΕ έχει δίκιο, όταν επισημαίνει τα παραπάνω «λάθη». Ποιο θα ήταν το «σωστό» λοιπόν;

Ας ξεκινήσουμε από την **επιγραμματική διατύπωση της πολιτικής πρότασης του ΚΚΕ**, όπως αυτή διατυπώθηκε από τον ίδιο το Γενικό Γραμματέα της ΚΕ του ΚΚΕ, στην ομιλία του στη Βουλή την περασμένη Τετάρτη:

*«Ευτυχώς για το **λαό**, υπάρχει λύση. Είναι ο δρόμος που μπορεί να εφαρμοστεί εάν ο λαός **πιστέψει** στη δύναμή του, **αποφασίσει** και οργανώσει την αντεπίθεσή του, για να ανατρέψει την εξουσία των μονοπωλίων».*

Συνεπώς ο δρόμος που προτείνει ως εναλλακτική το ΚΚΕ, προϋποθέτει κατ' αρχήν ένα **λαό**, που συμπεριφέρεται περίπου ως ένας άνθρωπος.

Χρειάζεται όμως και **πίστη**. Πίστη σε τι; Η λύση απαιτεί πίστη και η πίστη δίνει την αφετηρία της λύσης.

Τέλος, η διέξοδος του ΚΚΕ περιέχει το στοιχείο της υποκειμενικής **απόφασης**. Ο «λαός», αφού πιστέψει στον προτεινόμενο δρόμο, αποφασίζει να βαδίσει προς αυτόν.

Αφού το **τέλος** είναι πλέον διαυγές, συνειδητοποιημένο και προ-αποφασισμένο, ο περιβόητος λαός, σε σώμα ένα, βαδίζει απερίσπαστος. Δεν κοιτάζει δεξιά ή αριστερά, δεν ακούει Σειρήνες και κυρίως περνάει αλώβητος ανάμεσα από άπειρα ζεύγη κακών συνήθως αποτελούμενα από Σκύλα και Χάρυβδη.

Πρόκειται για την πλήρη νίκη της **μεταφυσικής** και την άρνηση της επαναστατικής διαλεκτικής και της ζώσας υλικότητας της κομμουνιστικής στρατηγικής.

Προκύπτουν φυσικά κάποια παράδοξα, που η τυπική λογική δεν μπορεί να απαντήσει:

Γιατί ο «λαός» είναι τόσο «κουτός» και δε διαλέγει μια πρόταση που υπόσχεται παράδεισο για όλους, αλλά «προτιμά» οδύνες και μισά πράγματα;

Γιατί αλήθεια ο κοσμάκης είναι τόσο «φοβιτσιάρης» και δεν καταλαβαίνει ότι οι «πολλοί» αν είναι ατρόμητοι και έχοντας όλο το δίκιο με το μέρος τους, δεν μπορούν παρά να δικαιούνται και να δύνανται να πάρουν την εξουσία και την αφήνουν σε λίγους και προδότες;

Μέσα στο βασίλειο της τυπικής γραφειοκρατικής σκέψης, των δογμάτων, της απόσπασης των κομματικών γραφείων από την πραγματική ζωή, το ΚΚΕ φαίνεται να παίρνει σταθερά διαζύγιο με τη διαλεκτική θεωρία και πράξης, είναι και συνείδησης. Αδυνατεί να ασχοληθεί με διαδικασίες συνειδητοποίησης που παράγει η ζωντανή πρακτική μέσω πολιτικού προγράμματος με κινητοποιήσιμη δύναμη, ανταποκρινόμενη σε ζωτικές ανάγκες ανθρώπων με σάρκα και οστά, ετούτου του κόσμου.

Το ΚΚΕ αρνείται την εργατική **κομμουνιστική πολιτική** στο έδαφος των αντιθέσεων και αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και της κυρίαρχης πολιτικής, που αναδεικνύουν τα όρια τους και την ανάγκη επαναστατικής ανατροπής τους. Το κάνει μάλιστα στο όνομα του κομμουνισμού.

Αποστρέφεται τη μετατροπή της εργατικής τάξης σε **υποκείμενο** της κοινωνικής ανατροπής και επανάστασης μέσα από τη διεκδίκηση μεταβατικών αντικαπιταλιστικών στόχων και συγκρότησης μετώπου, στο όνομα της ύπαρξης του κομματικού εαυτού του.

Το ΚΚΕ συμπληρώνει τον κλασικό ρεφορμισμό, επιλέγοντας το αντιδιαμετρικό σημείο στον ίδιο κύκλο τυπικής σκέψης: **Στη ρεφορμιστική αναζήτηση ενός δρόμου χωρίς επαναστατικό στόχο, αντιπαραβάλλει ένα τελικό στόχο χωρίς δρόμο. Και χωρίς υποκείμενο.**

Συχνά επισημαίνεται ο **σεχταρισμός** και αριστερισμός του ΚΚΕ στην πολιτική του γραμμή. Πράγματι εύκολα διακρίνει κανείς τα μορφολογικά τους στοιχεία στη φιλολογία του. Ωστόσο, κατά βάση δεν πρόκειται περί αυτού.

Το ΚΚΕ φαίνεται να μη σηκώνει μύγα στο σπαθί του και να μιλάει διαζευκτικά είτε για παραμονή στο καπιταλιστικό πλαίσιο είτε για «λαϊκή εξουσία». Υπάρχει όμως εδώ μια συμβολική και κυρίως ουσιαστική απουσία: Για το πέρασμα από τον πρώτο στη δεύτερη, το ΚΚΕ δε μιλάει –εδώ και καιρό– για **επανάσταση**. Πρόκειται για κάτι που έχει μπει στις πάνω σειρές στα κομματικά ράφια. Καμία σχέση με την αδημονία των «αριστερών κομμουνιστών» της Γερμανίας και αλλού να κάνουν «αμέσως» την επανάσταση με υποτίμηση κάθε άλλης μεθόδου δράσης (εκλογές, δράση στα συνδικάτα κλπ), όπως στηλίτευε ο Λένιν.

Η «λαϊκή εξουσία» και η «κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής», θα έρθουν ως φαίνεται δια της κομματικής προπαγάνδας και της «εξαγωγής πολιτικών συμπερασμάτων» για τη λάθος ή σωστή γραμμή της μιας ή της άλλης δύναμης. Πρωτίστως με την αποδόμηση και αποκάλυψη των «δεξιών» και «αριστερών» αποκλίσεων εντός της αριστεράς. Μέχρι λοιπόν την αποκάλυψη μιας μεταφυσικής Δευτέρας Παρουσίας, ας μη μπαίνουμε σε αμφίβολες περιπέτειες.

Η **μη-επαναστατική στρατηγική** της ηγεσίας, έρχεται να αντλήσει δύναμη και να ενισχύσει τον **κομφορμισμό** που αναπαράγει μέσα στις πλατιές μάζες η αστική και συντηρητική ιδεολογία. Η διαβεβαίωση πως «δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι», βολεύει και τα δύο. «Καλά σας τα λέει το ΚΚΕ», είναι το μόνιμο επιμύθιο πολλών εκπροσώπων της τελευταίας, που δε νοιώθουν να απειλούνται...

Κατά τη λογική της ηγεσίας του ΚΚΕ –αν αυτή τραβηχτεί στα ακραία όρια της– μια **διεκδίκηση αύξησης στο μισθό**, μάλλον είναι αχρείαστη, καθώς δεν καταργεί την παραγωγή υπεραξίας, ενώ επιπρόσθετα τυχόν επίτευξή της καλλιεργεί την αντίληψη ότι μπορεί να υπάρχει «καλός εργοδότης». Και ας αποτελεί

τον δρόμο αφενός για να βελτιώνει τη ζωή ο εργάτης και αφετέρου για να υψώνει το μπόι του, να ανακαλύπτει το «εμείς», να αγγίζει τη δυνατότητα της νίκης...

Η **εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73**, σύμφωνα με την όψιμη συλλογιστική του ΚΚΕ, αποδεικνύεται ένα «τραγικό λάθος», καθώς τελικά δούλεψε στο να έρθει ένας Καραμανλής με 54% και μας εισήγαγε από τη χούντα στην αστική δημοκρατία και όχι στο σοσιαλισμό. Και ας δημιούργησε ένα ρήγμα στην ελληνική κοινωνία και στο σύστημα ένταξης της Ελλάδας στον καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό καταμερισμό, που ακόμη στοιχειώνει την αστική τάξη...

Σύμφωνα με τις ίδιες σοφίες ήταν λάθος θέση η **εναντίωση του ΚΚΕ στην είσοδο στην ΕΟΚ/ΕΕ και την ευρωζώνη**, διότι αυτό στην ουσία αποτελούσε υπεράσπιση της (τότε) «καπιταλιστικής Ελλάδας της δραχμής».

Και φυσικά, αποδεικνύεται λάθος η εργατική λαϊκή απόφαση για ΟΧΙ σε νέο μνημόνιο στο πρόσφατο δημοψήφισμα. Το σωστό θα ήταν να είχε γίνει αυτό που πρότεινε το ΚΚΕ: Οι εργαζόμενοι να πάνε για μπάνιο (αποχή) και όσοι δεν είχαν παραλία, να ψηφίσουν άκυρο ή λευκό. Έτσι, είτε το δημοψήφισμα θα έβγαζε ΝΑΙ είτε θα ήταν άκυρο. Θα ήταν αυτό μια κάποια καλύτερη λύση για την ηγεσία του ΚΚΕ και κυρίως θα απάλλαζε τον Αλέξη Τσίπρα από εφιάλτες: Το Τρίτο Μνημόνιο θα είχε λαϊκή επικύρωση, ο ΣΥΡΙΖΑ θα έμενε αδιάσπαστος και χωρίς κλυδωνισμούς.

Τώρα, με δεδομένο το «λάθος» των εργαζομένων, των συνταξιούχων, των νέων, των ανέργων να ψηφίσουν ΟΧΙ, αυτοί οφείλουν να τιμωρηθούν με την ηλίθια κατηγορία, πανομοιότυπα επαναλαμβανόμενη από τις ηγεσίες ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ: «Μα η έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ είναι αυτό που προτείνει ο Σόιμπλε!». Ως φαίνεται ο τελευταίος κατατροπώθηκε και ως άλλος ένας κουτούτσικος υποτάχθηκε στην “αντικαπιταλιστική” θέση της παραμονής της Ελλάδας στο σφαγείο του ευρωπαϊκού κεφαλαίου...